

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

ΜΑΘΗΜΑ: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΑΡΓΑΡΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ Α2

ΥΠ.ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: ΚΙΚΗ ΔΕΔΕ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΥΦΕΣ ΤΟΥ Π.ΒΟΥΛΓΑΡΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Το πλοίο απομακρυνόταν αργά από το λιμάνι της Σμύρνης αφήνοντας πίσω τα όνειρα και τις ελπίδες της. Η Αλεξάνδρα κοίταζε θλιμμένη και θυμωμένη τα αγαπημένα της πρόσωπα να χάνονται μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Έριξε μία τελευταία ματιά τέντωσε τους ώμους της γύρισε και προχώρησε σταθερά προς τα άλλα κορίτσια. Καθόταν η μία δίπλα στην άλλη κουβαλώντας την ίδια μοίρα στις αποσκευές τους.

Δήμητρα: έλα Αλεξάνδρα κοντά μας

Κωνσταντίνα: «Έλα έλα κάθισε δίπλα μας»

Αλεξάνδρα: «ευχαριστώ λέει και κάθεται δίπλα στην Κωνσταντίνα» .

“Εσύ γιατί είσαι εδώ Αλεξάνδρα;” Την ρωτάει μία από τις κοπέλες

Αλεξάνδρα (παίρνει μία βαθιά ανάσα και αρχίζει να μιλάει...)

«Όλα ξεκίνησαν από την αγάπη γιατί η αγάπη έχει τίμημα και ο έρωτας είναι αμαρτία σε αυτά τα μέρη».

Τα κορίτσια την κοιτούσαν σιωπηλά και η Αλεξάνδρα συνέχιζε να μιλάει κοιτάζοντας κάπου στον ουρανό ... Της φαινόταν τόσο σκοτεινός όσο και το μέλλον της.

Αλεξάνδρα: «αγάπησα τον Κώστα αλλά για τον πατέρα μου όπως πάντα ήταν λίγος, τα λεφτά ...πάντα τα λεφτά ...»

και με αυτό η Δήμητρα και η Κωνσταντίνα την παίρνουν αγκαλιά ενώνοντας τον πόνο τους με το δικό της...

και η Αλεξάνδρα συνεχίζει με μάτια δακρυσμένα

«Το μόνο που ήθελα ήταν να είμαι ευτυχισμένη και να ζήσω με αυτόν που αγάπησα ...Αυτή ήταν η αμαρτία μου. Αλλά ο πατέρας μου είχε άλλη γνώμη, για αυτόν ο γάμος μου είναι μία συναλλαγή... Και έτσι με στέλνει σαν εμπόρευμα στην Αμερική... με πούλησε σε έναν ονόματι Χριστόφορο Τακογλου...»

Σμαραγδα: «Μα καλά και εσύ στεναχωριέσαι; Μην είσαι αχάριστη ο πατέρας σου εσένα σκέφτεται, νομίζεις ότι θα ήσουν ευτυχισμένη με έναν φτωχό; Έχεις δει πως είναι η φτώχεια; Ρώτα και μένα, παρακάλαγα τη θεία να μου βρει γαμπρό στην Αμερική να φύγω από δω. Εκεί θα είμαι αρχόντισσα, θα τα έχω όλα.»

Τότε γύρισαν και την κοίταξαν όλες και η Αλεξάνδρα είπε:

«εγώ δεν έχω ανάγκη να είμαι πλούσια για να είναι ευτυχισμένη φτάνει μόνο να κοιτάζω τα μάτια του Κώστα»

Σμαραγδα: «Μμμμ Αυτά θα σε χορτάσουν...».

Η Αλεξάνδρα δεν μπορεί να ακούει άλλο και φεύγει.

Η Δήμητρα και η Κωνσταντίνα την ακολουθούν....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Οι μέρες έφυγαν, μήνες πέρασαν καθώς το καράβι έπλεε προς την Αμερική. Και τελικά έφτασε η μέρα που αντίκρισαν το λιμάνι, με το άγαλμα της ελευθερίας να ορθώνεται μπροστά τους επιβλητικό.

«Μα δεν είναι ειρωνικό να φτάνεις σαν φυλακισμένη ,χωρίς τη θέλησή σου σε μία χώρα που σε υποδέχεται με το άγαλμα της ελευθερίας;» σκεφτόταν η Αλεξάνδρα καθώς ετοίμαζε τα πράγματά της για να αποβιβαστεί. Κατέβηκε αργά τις σκάλες του πλοίου και στάθηκε σαν χαμένη στη μέση του λιμανιού. Εκείνη την ώρα την πλησίασε ένας ψηλός, καλοντυμένος κύριος με μουστάκι, κρατώντας μία φωτογραφία στο χέρι του.

«μήπως είστε η δεσποινίς Αλεξάνδρα;» τη ρώτησε ευγενικά

Η Αλεξάνδρα τον κοίταξε σαστισμένη: «παρακαλώ;»

«Είμαι ο Χριστόφορος Τακογλου, χαίρω πολύ δεσποινίς» της λέει ο άντρας και της απλώνει το χέρι του

Η Αλεξάνδρα Του δίνει το χέρι της διστακτικά και του λέει σιγανά: «επίσης».

Αφού τακτοποίησε τα χαρτιά της ο Χριστόφορος μπήκαν στο αυτοκίνητό του και ξεκίνησαν για το σπίτι του. Σε όλη τη διαδρομή η Αλεξάνδρα κοίταζε έξω από το παράθυρο σιωπηλή.

Ανάμεικτα συναισθήματα μπερδεύοταν μέσα της. Η εικόνα του αποχαιρετισμού ερχόταν ξανά και ξανά στο μυαλό της, το πρόσωπο του αγαπημένου της Κώστα χανόταν στην πρωινή ομίχλη του τοπίου...

Μετά από λίγη ώρα έφτασαν στο σπίτι .Οι αδερφές του Χριστόφορου και όλο το προσωπικό του σπιτιού την υποδέχθηκαν με χαρά. Οι ετοιμασίες του γάμου είχανε ήδη ξεκινήσει .Σε δύο μέρες θα γινότανε κυρία Τακογλου .

Ο Χριστόφορος προσπαθούσε με κάθε τρόπο να ευχαριστήσει την Αλεξάνδρα και να την κάνει να αισθανθεί άνετα στο καινούργιο της σπίτι .

Η μέρα του γάμου έφτασε και όλοι ήταν έτοιμοι εκτός από την Αλεξάνδρα. Καθόταν στο δωμάτιο της ντυμένη νύφη και αναπολούσε τις ξέγνοιαστες στιγμές με τον Κώστα στην πατρίδα της.

Υπηρέτρια: «δεσποινίς Αλεξάνδρα δεσποινίς Αλεξάνδρα... ήρθε το αυτοκίνητο»

Σηκώθηκε από το κρεβάτι, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, ίσιωσε το νυφικό της, πήρε μία βαθιά ανάσα και βγήκε με βαριά βήματα από το δωμάτιο.

Αγγελική (αδελφή Χριστοφορου): «Έλα Αλεξάνδρα μου μη στεναχωριέσαι! Μία νέα ζωή αρχίζει για σένα θα δεις θα συνηθίσεις. Όλες έτσι δεν παντρευτήκαμε; Όμως κοίτα χαμογελάμε... Έτσι είναι η ζωή.»

Η Αλεξάνδρα την κοίταξε σιωπηλή.

«Μπορεί ένα πουλί να συνηθίσει το χρυσό του κλουβί;» σκέφτηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Και τελικά μπορεί, αλλά η καρδιά του Ποτέ δεν θα πάψει να ονειρεύεται τα ελεύθερα φτερουγίσματα στον ουρανό.

Έτσι και για την Αλεξάνδρα τα χρόνια πέρασαν... Έζησε μία καλή και ήρεμη ζωή δίπλα στο Χριστόφορο, ο οποίος αποδείχθηκε ένας πολύ καλός σύζυγος και πατέρας για τα παιδιά τους... όμως ποτέ δεν έπαψε να σκέφτεται τον Κώστα και την πατρίδα που άφησε πίσω της. Δυστυχισμένη δεν έγινε όμως και η ευτυχία της ποτέ δεν ολοκληρώθηκε.

Τριάντα χρόνια μετά το γάμο τους ο Χριστόφορος έφυγε ήσυχα ακριβώς όπως έζησε .

Αποστόλης(πρώτος γιος Αλεξανδρας): «Έλα μάνα μη στεναχωριέσαι, θα δεις, θα περάσει, θα συνηθίσεις...»

Η Αλεξάνδρα τον κοίταξε σιωπηλή, όπως ήταν σε όλη της την ζωή...

«ΤΩΡΑ ΕΙΜΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΝΑ ΠΕΤΑΞΩ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΟΥ»

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΓΙΟΥ ΤΗΣ !

